УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНІЙ СОЮЗ
75 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City. N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly: 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 119. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 26-го ЧЕРВНЯ 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 26, 1969 No. 119. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 25 червня 1969

В АМЕРИЦІ

АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД В ДИСТРИКТІ КОЛЮМБІЇ НАКАЗАВ скасувати дозвіл („лайсенз"), виданий Федеральною Комунікаційною Комісією телевізійній висильні в Джексоні, Місісіпі. Суд мотивував своє рішення фактом, що та телевізійна висильня надавала систематично расово-дискремінаційні передачі. У мотивах присуду сказано, що радіо — або телевізійні висильні мусять рахуватися з „громадським інтересом". Натавровано відновлювання Федеральною Комунікаційною Комісією виданих дозволів без попереднього належного розгляду скарг збоку громадян. Головою Апеляційного Суду в Дистрикті Колюмбії був Воррен Биргер, який в міжчасі став головою Найвищого Суду.

НЮЙОРКСЬКИЙ ГУБЕРНАТОР НЕЛСОН РОКЕФЕЛЛЕР ЗАЯВИВ, що він шанує рішення республіканських виборців у правиборах в місті Ню Йорку, в яких виграв консервативний кандидат Джан Маркі, проти ліберального республіканця, посадника Джана Ліндзі. Рокефеллер, який належить до ліберального крила Республіканської партії ,ствердив, що Ліндзі був його „персональним кандидатом", проте, з уваги на вислід тих правиборів, він, Рокефеллер, стримається взагалі від активної участи в передвиборчій кампанії. Джана Маркі підтримав през. Р. Ніксон.

РАДА ДЛЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ В НЮ ЙОРКУ ПРОГОЛОСИЛА суворі приписи для поведення студентів і професорів у Нюйоркському міському університеті, який має кругло 6.000 студентів. Обороняючи права академічної свободи та інформаційних дискусій, Рада виступила строго проти студентських страйків, окупування університетських будинків, перешкоджування та внеможливлювання навчання, пошкоджуваня і крадежі уіверситетського майна, ношення зброї та користування мовою, яка підбурює до насильства. За такі провини накладатимуть кари, почавши від устної догани аж до виключення з університету та арештування.

СЕКРЕТАР ОБОРОНИ МЕЛВІН ЛЕРД ВІДКИНУВ суґестію, щоб до одної збройної одиниці, зокрема на один воєнний корабель, не приймати двох-трьох братів. Така суґестія виринула після того, як в катастрофі зудару австралійського літаконосця „Мелбирн" з американським нищильником „Франк Еванс" згинули всі три брати — Ґері, Ґреґорі і Келлі Сейдж — у віці 19, 20 і 22 роки. Мелвін Лерд признав, що це страшна трагедія для родини, коли гинуть одночасно два-три брати, гордість і надія батьків, — але було б ще гірше, як би принципово відмовляти права членам одної родини зголошуватись на службу до тієї самої військової чи морської одиниці.

ІНДІЯНСЬКЕ ПЛЕМ'Я СЕМІНОЛІВ старається від 9-ох років дістати від американського уряду відшкодування за терени, власність того племени на Флориді, що їх Уряд забрав в індіян в силою накинених їм договорах в 1823 і 1832 роках. Американський Уряд вважає, що в тому часі акр землі на Флориді вартував 18 центів, ото ж пропонує дати відшкодування за кругло 29 мільйонів акрів суму 5,800.000 дол. Однак представник семінолів, Вілліям Еджмон, фахівець в оцінюванні нерухомостей, вирахував, що землі, забрані індіянам на Флориді тому кругло 150 років, вартні тепер найменше 48 мільйонів долярів. Державна Комісія для розгляду скарг індіян переведе в наступному тижні остаточне переслухання всіх компетентних свідків.

У СВІТІ

ІЗРАЇЛЬ ВИСЛАВ В МИНУЛИЙ ПОНЕДІЛОК військову технічну частину почерез ріку Ярмук в Йорданії з місією знищити динамітом велику греблю, яку Йорданія збудувала впродовж шістьох років коштом 85 мільйонів долярів разом із довгим на 50 миль каналом, що черпав воду з Ярмуку й наводнював довкільні поля. Ізраїльські вояки перевели 5 динамітових вибухів й знищили всі споруди. Це була відплатна акція за постійні наскоки на ізраїльську прикордонну смугу арабських терористів з йорданської сторони.

АНТУАН ПІНЕЙ ВПРАВДІ ВІДМОВИВСЯ стати міністром фінансів в новому французькому уряді, але погодився бути фінансовим дорадником президента Жоржа Помпіду, прем'єра Жака Шабан-Дельма і міністра фінансів Жіскарда д'Естень. Антуан Піней — один з найвидатніших французьких економістів поручав завести у Франції такі драстичні протинфляційні засоби, на які не погодився Помпіду, боячись гострої реакції збоку робітництва. Все ж, призвища тих економістів вплинули додатньо на паризьку біржу.

ПОКИЩО ВІДКЛИКАНО ПОДОРОЖ чесько-словацького президента Людвіка Свободи до Москви, під претекстом, що у зв'язку з нарадами Центрального Комітету компартії СССР кремлівські володарі „не мають часу". Насправді, твердить преса, Москва не квапиться вислухувати довгої листи претенсій, що їх чехи вважають за належну їм заплату за їх капітуляцію перед сталіністами.

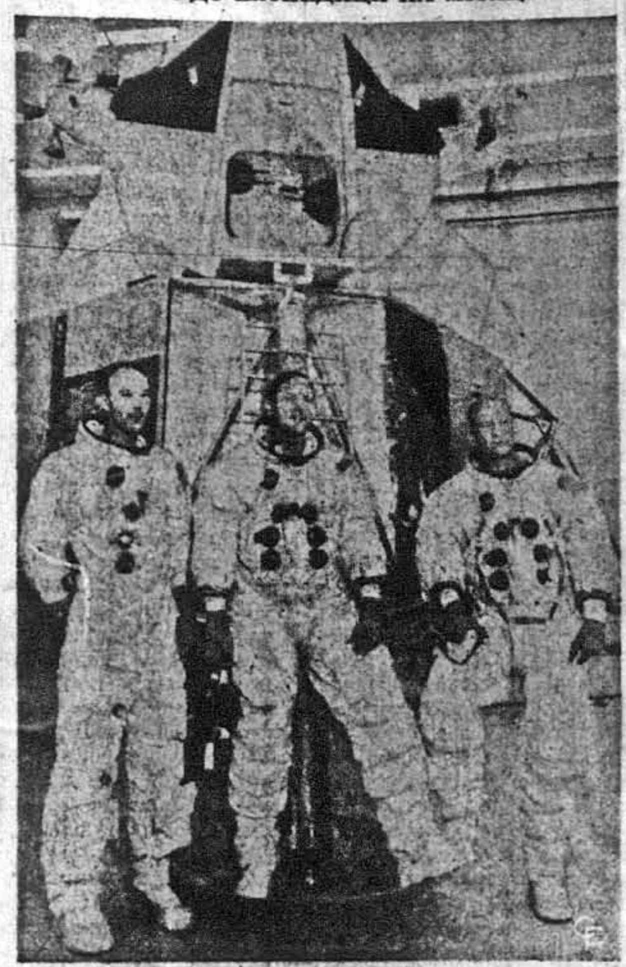
ІНДІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ІНДІРА ҐАНДІ прилетіла до Японії з 15-членним почтом на 5-тиденні офіційні відвідини. Їх вітали з парадою японський прем'єр Ейсаку Сато з дружиною і всіма членами японського уряду. Індія — найбільша числом населення вільна країна в Азії, Японія — наймогутніша азійська промислова країна. Вони обидві загрожені комуно-китайським і совєтським імперіялізмами.

ПІВДЕННО-В'ЄТНАМСЬКИЙ УРЯД перестеріг представників американського тижневого журналу „Нюзвік", британської пресової аґенції Ройтера і французької пресової аґенції „Франс-Пресс", що їх персонально видалять з тієї країни і закриють дані пресові представництва, якщо названий журнал і британська та французька аґенції подаватимуть неприхильні, чи радше неприємні для південно-в'єтнамського уряду відомості. Покищо скінчилося на пересторозі.

ГОЛОВА БУДДИСТІВ ДАЛЯЙ ЛЯМА ВИГОЛОСИВ у своїй резиденції в Дарамшалі, гімалайській місцевості у північній Індії, 60-тигодинну проповідь. Він виголошував її від 30 травня до 10 червня по 5 до 7 годин денно. Приїхало туди коло 1.000 буддистів з Індії, Непалю, Бутану і Сіккіму. 34-річний Даляй Ляма, голова Буддистської Церкви, перебуває в Індії як політичний втікач з Тибету.

У ЛОНДОНІ ЗНАЙШЛИ МЕРТВОЮ 47-річну співачку й акторку Джулі Гарленд, яка осягнула міжнародну славу, як фільмова зірка. Не виключають вбивства. Вона мала бурхливе минуле — мала 5 чоловіків.

ГОТОВІ ДО ЕКСПЕДИЦІЇ НА МІСЯЦЬ

Три астронавти (зліва): Майк Коллінс, Нейл Армстронг та Едвін Алдрін, які становитимуть залогу космічного корабля „Аполло 11', що вже 16-го липня цього року вилетить з Кейп Кеннеді в космос, щоб два дні пізніше вперше в історії висадити людину, мешканця Землі, на іншу планету, цим разом на Місяць. За астронавтами — модель т. зв. Місячного Модулю, що 20-го липня ц. р. повинен — як усе піде згідно з пляном — „примісячнитись" на Місяць.

Палата Репрезентантів відкладає голосування в справі додаткового податку

Вашингтон. — Спікер Палати Репрезентантів Джан В. МекКормик повідомив 24-го червня, що голосування в Палаті над законопроєктом про доповнення додаткового податку відложено щонайменше до ...-го липня. Воно мало відбутися власне 24-го червня, але виявилося, що немає явної достаточної кількости конгресменів, щоб могли переголосувати законопроєкт. Справа дещо скомплікована, бо закон у справі цього додаткового податку вигасає опівночі в понеділок і Конгрес мусить поробити необхідні заходи, щоб цей закон тепер тимчасово продовжити до часу, як можна буде над ним перевести голосування. Спікер МекКормик заповів, що такі заходи будуть зроблені, але не сказав, які саме.

Збільшування цін сповільнюється

Вашингтон. — Департамент Праці повідомив 24-го червня, що ріст цін для консументів у травні ц.р. зменшився на приблизно одну четверту відсотка в порівнянні з таким ростом у квітні і березні. Все ж таки це збільшення цін було більше в порівнянні із збільшуванням на початку цієї декади, як почалася інфляція. Повідомляючи про сповільнення зросту цін в травні, асистент комішенера Бюра Статистики Праці Арнолд Чейс перестеріг, що тенденція звишки чи знижки цін в одному місяці ще не дозволяє на будьякі далекойдучі заключення щодо дальшого розвитку в господарстві.

В СССР населення „боїться вулиць" власних міст

„Вулиці бояться. Вулиці не люблять. Це тому, що більше половини злочинів неповнолітні вчиняють на вулицях, у подвір'ях будинків, на танцювальних майданчиках — у громадських місцях у вечірні години". Так схарактеризована вулиця совєтських міст у московській газеті „Комсомольськая Правда" з 19 червня знавцями тієї проблеми, кандидатами юридичних наук, „співробітниками Всесоюзного Інституту по вивченню причин і розроблення заходів проти злочинности". Автори пишуть, що біля 80 відсотків злочинів підлітки вчиняють групами, при чому, ті групи формуються по місцях навчання, амо місцях праці. „Вдома, в школі, на праці підлітки постійно знаходяться під контролею, хоча ще не досконалою. Лише на вулиці вони почувають себе „вільними" від контролі й будь-яких обов'язків", інформує „Комсомольськая Правда", вказуючи одночасно й на те, що підлітки в СССР змушені працювати, хоча це заборонене так зв. Конституцією СССР. „Бачимо юнаків, які вештаються групами сюди й туди, вони курять, вигукують нецензурні слова, порушують громадський спокій". Автори вважають, що такі підлітки й молодь мають „дуже обмежене поле зацікавлень", „найбільше злочинів вчиняють, щоб роздобути алькоголю — майже половина злочинів". „Вони ведуть аморальний спосіб життя". Автори повідомляють, що такі групи-клани неповнолітніх провопорушників є по всій території СССР і радять керівним органам, щоб вони організували на місцях групи молоді з 15-20 осіб та зацікавлювали їх різними виставками, походами в природу, екскурсіями до музеїв тощо. „Це треба робити не на громадських засадах, як тепер, і не з допомогою старичків-пенсіонерів, а за оплату", при чому платити таким організаторам-виховникам мали б „члени родини". Керівні кола СССР вже не можуть промовчувати і прикривати зростання злочинности неповнолітніх, пиятики підлітків, збільшення грабункових нападів на вулицях міст.

У Перу вивласнюють всю чужинецьку земельну власність

Ліма, Перу. — Президент Перу, Хуан Веляско Альварадо, заявив 24 червня ц. р. у радіо-телевізійній промові до народу, що уряд перебере на власність всі землі в тій країні, що їх мають чужинці, щоб ті землі розподілити між перуанців в рамах широкої земельної реформи. Названий президент заповів, що чужинецькі власники земель дістануть відшкодування, але не сказав нічого, ані про форму й висоту відшкодування, ані про критерії у розподілі сконфіскованих ґрунтів між автохонів Перу. Це рішення перуанського уряду ,прийняте в його 20-годинному засіданні, найболючіше заторкне американську інвестиційну компанію „В. Р. Ґрейс" та „Інтернешенел Бизнес Івномік Корпорейшен", контрольовану родиною Рокфеллерів. Перуанські власті сконфіскують теж цукроплянтації в Парамонго і Кртавіо, власність американських інвеститорів. Однак, за твердженням американських чинників — те рішення перуанського уряду вдарить передусім по великих таки перуанських землевласниках, які до цього часу противилися всякій розсудливій земельній реформі, а земельна власність чужинців, в тому числі американців, становить в цілості земельного капіталу в Перу тільки невелику меншість. Поважний, ще неполаднаний конфлікт між ЗСА і Перу виник в жовтні мин. року, коли перуанський уряд знаціоналізував „Інтернешенел Петролеум Компані", що була насправді відділом „Стандарт Ойл Компані" з Ню Джерзі. Конфлікт з Перу загострився у зв'язку з конфіскацією американських рибальських човнів, схоплених ніби на перуанських прибережних водах, але насправді поза 12-тимилевою океанською смугою.

Арабські саботажисти знищили нафтопровід в Гаіфі

Єрусалим. — Арабським саботажистам удалося знищити ізраїльський нафтопровід, що вів з рафінерії в Гаіфі до віддаленого за 5 миль порту, до якого причалюють кораблі за доповненням пального. Саботажисти підклали динаміт під грубу на 12 цалів руру. Вибух стався в 8 год. ранку в минулий вівторок 24 червня ц. р. внаслідку чого постала пожежа, яку можна було згасити тільки за 5 годин. Хоча ізраїльські власті намагаються поменшити вартість і значення того саботажу, проте — за твердженням фахівців — знищено 1000 тонн газоліни. Рафінерія в Гаіфі і нафтові споруди в тамошньому порті є одною з найголовніших позицій всієї ізраїльської економіки. Ізраїль твердить, що ремонт знищеного в одному місці нафтопроводу і наладнання дальшого допливу газоліни до порту буде завершене впродовж кількох днів. Все ж, рахуються з перерванням телефонічної комунікації з Гаіфою на кілька днів. Ізраїльські власті арештували негайно 170 підозрілих арабів, з яких яку половину швидко після того звільнено. Найбільше — погане для Ізраїлю — значення того атентату в тому, що оце вперше арабські терористичні-саботажні організації зважилися на заатакування великого промислового об'єкту в глибині ізраїльської території, без уваги на тамошню військово-поліційну охорону. Цей акт саботажу, як також відновлені двобої ізраїльського й арабського летунства в обширі Суезького каналу й нові арабські рейди почерез той канал проти ізраїльських фортифікацій на східньому березі каналу — вказують на дальше загострення ситуації на Близькому Сході та поменшення шансів швидкого замирення.

Комуністи посилюють бої у В'єтнамі, рахуючи на зріст опозиції в ЗСА

Сайґон — Однаково північні в'єтнамці, як В'єтконг цинічно заявляють, що вони свідомо і плянově продовжують і посилюють війну, знаючи, що щораз більші втрати американського війська скріплюють противоєнні настрої американського громадянства. „Коли згине 5.000 комуністичних вояків, то ніхто про це в Північному В'єтнамі чи в південно-в'єтнамському підпіллі не знає, а коли згине 200 американських вояків, то це має величезний розголос в Америці" — один західній дипломат в Сайґоні схарактеризував комуністичний підхід до проблеми війни - миру у В'єтнамі. В останніх днях комуністи знову загострили свої політичні вимоги. Офіційні речники комуністів на Паризькій конференції заявили, що не буде ніяких ділових переговорів, поки 1) американці беззастережно не відкличуть свої війська з В'єтнаму і 2) поки американці не відцураються теперішнього південно-в'єтнамського режиму. Американські чинники вважають, що така постава Північного В'єтнаму є зламанням умови, заключеної ще з президентом Джансоном.

О. Ляшко — новий голова Президії Верховної Ради УССР

Київ. — „Радянська Україна" з 20 червня повідомила про призначення нових високопоставлених функціонерів у так зв. „уряді" підсовєтської України, на місце померлих Коротченка, Власенка і Глазкова. На 5-ій сесії Верховної Ради УССР сьомого скликання перший секретар ЦК КП УССР і член московського Політбюра П. Шелест обіцяв краще налагодити обслуговування населення „республіки" товарами щоденного вжитку, „особливо на селі", домагався підвищення норм виробітку і підвищувати „засоби аґітації і пропаґанди". Доповідач закликав вивчати постанови останнього міжнародного конґресу комуністичних партій та їх поплентачів у Москві і виступив з гострими обвинуваченнями проти комуністичного Китаю. На сесії одноголосно обрали, чи затвердили Олександра Ляшка головою Президії Верховної Ради УССР, а Івана Лутака, який до 1961 р. як перший секретар Кримського обкому партії байдуже придивлявся до переслідування решток татар у Криму та російщення українських дітей у тій області — „вибрано" другим секретарем ЦК комуністичної партії УССР. Олександер Ляшко народився 1915 р. на Донбасі, в сім'ї залізничника, не має закінченої вищої освіти, з 1963 року, після служби на різних партійних посадах, був вибраний секретарем і членом президії ЦК КП УССР, у 1966 р. — другим секретарем, а тепер головою Президії Верховної Ради.

ОРГАНІЗУЄТЬСЯ МАСОВЕ ПАЛОМНИЦТВО ДО РИМУ НА ПОСВЯЧЕННЯ СОБОРУ СВ. СОФІЇ

З доручення всіх трьох Владик Української Католицької Церкви в ЗСА: ВПреосв. Митрополита Амвросія Сенишина у Філядельфії, Преосв. Йосифа Шмондюка в Стемфорді і Преосв. Ярослава Габра в Чикаґо починається в усіх трьох українських католицьких дієцезіях в Америці інтенсивна акція організації масового паломництва українців з цієї країни до Риму на торжественне посвячення новозбудованого там українського католицького собору св. Софії, що його довершить Святіший Папа Павло VI, в днях 27 і 28-го вересня цього року.

У ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКІЙ АРХИДІЄЦЕЗІЇ

Згідно з інформаціями, Митрополит Амвросій негайно після одержання від Блаженнішого Верховного Архиєпископа і Кардинала Йосифа вістки про дату посвячення собору св. Софії та запрошення до участи в цьому торжестві, переклав заплановані раніше на той час святкування ювілею створення Української Католицької Метрополії в ЗСА на пізніший реченець і рівночасно доручив впреп. о. шамб. Василеві Лостинові зайнятися організацією паломництва до Риму з архидієцезії на посвячення собору св. Софії. Заплановано три роди подорожі винайнятими літаками: дешеву чотириденну, дещо коштовнішу на 7 днів і ще дещо коштовнішу на 14 днів. Для всіх трьох груп плянується — крім участи в торжествах посвячення собору св. Софії — відвідини найважливіших церковних, культурних та історичних осередків не тільки в Римі й Італії, але й інших країнах Европи. Паломників з цієї архидієцезії супроводитимуть о. шамб. Харина та о. шамб. Федорович. Подробиці цих плянів будуть проголошені вже в найближчих днях.

У СТЕМФОРДСЬКІЙ ДІЄЦЕЗІЇ

Стемфордський Владика Йосиф Шмондюк, одержавши вістку і запрошення від Блаженнішого Верховного Архиєпископа, негайно найменував всч. о. Богдана Смика з Ютики директором організації паломництва з дієцезії та доручив йому ввійти в цій справі в тісне порозуміння з українськими громадськими організаціями і установами. Згідно з інформаціями, о. Б. Смик запляновував вже в найближчих днях порозумітися з головою Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій Великого Ню Йорку адв. Романом Гуглевичем, головою Союзу Українських Купців і Промисловців дир. Ярославом Пастушенком та іншими провідними й досвідченими діячами і за їх посередництвом — у порозумінні і при співпраці оо. душпастирів — скликати в Ню Йорку та в інших громадах наради для обговорення подробиць організації і відбуття паломництва із Стемфордської дієцезії.

У ЧИКАҐО

Подібно, як Митрополит Амвросій у Філядельфії та Владика Йосиф у Стемфорді, так і Преосв. Ярослав Габро в Чикаґо доручив спопуляризувати і зорганізувати з тієї дієцезії масове паломництво до Риму на посвячення собору св. Софії. Організацією паломництва з тієї дієцезії займається впреп. о. шамбелян Леськів.

*

Крім дієцезіяльних заходів для організації масового паломництва українців із ЗСА до Риму на посвячення собору св. Софії, подібну акцію вже від деякого часу ведуть деякі з наших громадських установ та поодинокі особи. Все це дає надію, що українці ЗСА тепер масовим паломництвом на посвячення собору св. Софії в Римі віддячаться первоієрархові Української Католицької Церкви Блаженнішому Верховному Архиєпископові і Кардиналові Йосифові за його минулорічні відвідини в цій країні. Подібна акція масового паломництва до Риму у вересні ведеться в Канаді та інших країнах українського поселення.

Про всі ці заходи і старання, як і про самі торжества посвячення собору св. Софії в Риму, „Свобода" постійно інформуватиме своїх читачів.

У Вінніпеґу відбудеться 23-ій Крайовий З'їзд УНО і братніх організацій

Вінніпеґ. — Від 27 червня до 1 липня ц. р. відбуватиметься тут в Домі Філії Українського Національного Об'єднання, УНО. З'їзд членів цього Об'єднання та його братніх організацій. З'їзд проходитиме під гаслом „Українці Канади в 2000-му році". Ще в п'ятницю 27 червня організатори З'їзду запрошують українських та іншомовних журналістів на пресову конференцію у вечірніх годинах, в готелі „Марлборо", при вулиці Смита 331. Як сказано в повідомленні Програмової Комісії З'їзду, з підписом голови Юрія Карманіна, „нашими речниками на згаданій пресовій конференції будуть д-р Павло Юзик, сенатор, і п. Ярослав Білак, Президент УНО. На пресовій конференції речники з'ясують наше становище до питань: а) зміни конституції Канади, б) закону про офіційні мови в Канаді, в) Федерально - провінційної конференції, недавно відбутої". Самі наради З'їзду відбудуться в Домі УНО 28 червня, а увечорі — бенкет у готелі „Кілдонан". Головним промовцем на бенкеті буде ред. Клявдій Раян з Монтреалю, редактор французькомовного щоденника. Наступного дня в неділю по полудні в тому ж Домі УНО виголосять доповіді: д-р П. Юзик „Майбутнє української мови і культури в Канаді", Я. Білак „Політичні проблеми". Одною із основних проблем З'їзду УНО буде справа збереження і запевнення дальшого розвитку української мови в Канаді та домагання включення її в програму навчання в канадійських — нижчих, середніх і вищих школах, як кредитованого предмету. Того ж дня о 7-ій год. вечора — Репрезентативний Концерт Української пісні й танку відбудеться в „Сентеніял Гол", в якому виступлять: хор філії УНО ім. О. Кошиця, під орудою дир. В. Климкова, оперовий соліст бас - баритон Андрій Добрянський і Танцювальний Ансамбль МУНО „Русалка" з Вінніпеґу, під кер. П. Пладуна. Дня 1 липня відбудеться Дискусійний Панель на тему „Мовні права і майбутнє Канади", в приміщенні Університету Манітоби. У панелевій дискусії візьмуть участь, як речники поодиноких національних студентських груп: українського, англійського і французького родів. Українським речником буде студент університету Роман Петришин, модератором панелю буде проф. Т. Коррел, з університету Манітоби.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Московська поразка

Майже десять років московський Кремль намагався знову стати світовим центром для всіх комуністичних партій. Москва почала втрачати владу над „світовим комунізмом" від того часу, коли Югославія поставила опір наказам Сталіна. Хрущов уживав заходів, щоб відновити російську гегемонію над різнонаціональними комуністичними партіями та їх поплентачами, вбачаючи головного суперника в червоному Китаї. Хрущов закликав до єдности і наполягав на негайному скликанні „світової комуністичної наради". Тепер Хрущов живе народним коштом у Москві або на своїй підмосковній „дачі" і на його місці Брежнєв роками монтував нараду, що цими днями закінчилась. Брежнєв виголосив на тому міжнародному комуністичному форумі найдовшу промову, велику частину якої присвятив нападам на Мао Тсе-тунга, на червоний Китай.

Головний вислід нарад червоних провідників такий: єдности у світовому русі комуністів немає і вже не буде. В нарадах із 100 комуністичних партій взяли участь тільки 75, при чому Куба і Швеція мали тільки „обсерваторів", 5 комуністичних партій, які брали участь, у тому числі й Італії, не підписали „Основного документу" нарад, понад 10 партій підписали тільки ту частину, де засуджується „імперіялізм - капіталізм". В „Основному документі" навіть зазначено, що „всі комуністичні партії рівні", що „тепер немає єдиного керівного центру" і що „треба стреміти до єдности комуністичного руху".

Та найважливішим, мабуть, вислідом московської наради є щось інше. За буквою наперед схваленого протоколу, ЦК КПСС був змушений дати наказ усій пресі СССР опублікувати промови представників комуністичних партій у Москві. Тож совєтська преса опублікувала також виступи проти окупації Чехо - Словаччини, вимогу не втручатися у справи червоного Китаю, заяви, що треба шанувати всі національні компартії і т. п. Мільйони читачів СССР довідались значно більше, ніж того треба Москві, щоб утримувати поневолені нації у послуху. У цьому — головна московська поразка.

Вакації

Від 21 червня — це вже літо не тільки календарне, формальне, а й справжнє літо, із сонцем і теплом, що диктують людині окремий спосіб життя й окремі завдання. Передусім літо — це шкільні ферії і відпустки для всіх працюючих людей, це найкраща пора в році для туристів, це рай для рибалок, це час для відпруження, відпочинку, час перебування в горах, над озерами чи океаном.

Вакаційний період стосується в першу чергу шкільної молоді. Скінчивши обов'язкових 148 днів навчання в середніх школах — не в усіх містах і школах в той самий час — усі народні, середні й високі школи припиняють свою працю. Урочисте традиційне закінчення шкільного року в усіх високих школах супроводиться роздачею дипломів і промовами з цієї нагоди найвидатніших осіб, включно з Президентом Америки. Але не вся молодь відпочиває. У великих крамницях, ресторанах і літніх пансіонах юнаки й юначки наймаються на „вакаційну працю", щоб заробити собі на осінньо - зимові студії, щоб придбати практичні знання для плянованої професії. В усіх школах відбуваються літні курси, найкращі учні середніх приватних шкіл добровільно зобов'язуються у вакаційному часі студіювати додаткові предмети.

Однак для найширшого загалу молоді і старших літо таки є порою відпочинку. Українська громада в Америці й Канаді може собі погратулювати, що зуміла зорганізувати численні літні табори для молоді, — не тільки при таких великих організаціях, як Пласт, СУМА, ОДУМ, але й по різних оселях, між ними в першу чергу — на „Союзівці", оселі Українського Народного Союзу. Сполучаючи приємне з корисним — на „Союзівці" й поза нею влаштовується щорічно курси українознавства, і сотні молоді обох статей перейшли вже ті курси, придбавши деяке знання, в залежності від хисту й нахилу. Перебування сотень і тисяч молоді, від малих дітей до студентів і студенток включно, по літніх оселях і таборах, зміцнює їх зв'язок з усією українською громадою, залишає приємні спомини на все життя. Ще не винайдено способу запевняти „вакаціонерам" гарну погоду, але погода духа й настанова на відпочинок диктують приймати по - філософськи навіть дощ — у теплому літі.

СТАНОВИЩЕ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УНР

Заява Президента УНР Миколи Лівицького на засіданні Президії УНРади 15 червня 1969 року

(1)

З огляду на сучасну ситуацію в Україні, в Совєтському Союзі та в світі я вважаю за доцільне подати під розвагу членам Української Національної Ради, зокрема її Президії, а також під розвагу українських політичних угруповань і загалу українського громадянства такі міркування:

І. Комуністичне керівництво в Москві далі незмінно йде шляхом агресивного імперіялізму у своєму ставленні до зовнішнього світу, а всередині Совєтського Союзу незмінно застосовує диктаторсько - тоталітарні методи політичного, соціяльного, економічного й культурного гноблення та поневолює численні народи, які внаслідок агресії російських большевиків утратили свої суверенні демократичні держави.

Розвиток внутрішньої ситуації в СССР не йде в напрямку лібералізації чи демократизації комуністичного режиму, а тим більше його проводу. Лише повний упадок совєтської імперії й сучасного режиму в ній може принести національно - державне, політичне, соціяльно-економічне й культурне визволення для українського народу.

II. В Україні має тепер місце новітній рух спротиву, в якому заанґажоване головним чином молодше покоління українців з усіх верств народу, а серед них є також діячі, приналежні до Комуністичної Партії України й Комсомолу. Ми повинні вважати цей рух протестів проти денаціоналізації, русифікації, економічного визиску, культурного гноблення, депортації української молоді тощо за дуже позитивне явище. Якщо наші діячі на батьківщині не виходять тепер з вимогами повного відновлення суверенної української держави, що могло б статися лише шляхом упадку совєтської імперії з її режимом, а лише з вимогами забезпечення прав українського народу в межах зобов'язуючих совєтських конституцій, то це цілком зрозуміле: діючи в леґальних умовах, а не з підпілля, вони не мають спроможности висувати іншу програму дії, хоч і за ці леґальні вимоги їх карають ув'язненням і засланням. Цей рух спротиву — в леґальних конституційних межах — спричинюється, проте, до оборони української національної субстанції і до стримання намагань Москви здійснити процес повної денаціоналізації українського народу. Цей рух свідчить також про невмирущість серед мас українського народу ідеї повного національного визволення й відновлення державної суверенности, з а здійснення якої повстануть народні маси в момент прийдешніх тих чи інших потрясень у Совєтському Союзі.

III. Незмінною політично-визвольною концепцією української еміграції, а зокрема Державного Центру й екзильного Уряду Української Народної Республіки, як речника справжніх прагнень українського народу, що їх він у сучасних підневільних умовах на батьківщині не може свобідно виявити, є відновлення суверенної і демократичної української держави — Української Народної Республіки і відокремлення від Совєтського Союзу окупованих суверенних держав неросійських народів узагалі, себто відновлення цих держав. Така концепція ніяк не заперечує програми наших діячів на батьківщині — навпаки, вона цю програму реально доповнює, бо осередок українсько - державницької думки може існувати тільки у вільних умовах життя поза совєтською імперією. Якби ми тут такого осередку, що спирається на вільно проголошених Актах Самостійности і Соборности 22 січня 1918/19 років, не мали, то цим ми підірвали б можливості спротиву українців на батьківщині.

IV. Тому нашим обов'язком є не тільки схоронити Державний Центр і Уряд Української Народної Республіки, як леґальну репрезентацію, носія й речника справжніх прагнень українського народу і як протиставлення узурпаторсько-окупаційній владі в Україні в образі УРСР, але й постійно діяти в державницьких формах боротьби, маючи на чолі нашої визвольної акції саме Державний Центр й екзильний Уряд УНР.

V. Постійно стежачи за станом на нашій батьківщині і в цілому Совєтському Союзі, ми повинні дбати не тільки про духовий зв'язок з Україною, але й використовувати всі можливості нашого реального зв'язку з українцями, які перебувають на батьківщині, щоб могти визначити доцільні й ефективні способи допомоги їм. До такої допомоги не можуть спричинитися діялоги з офіційними представниками совєтської влади в Москві чи в Києві. Діялоги з Москвою (як про це яскраво свідчить приклад Дубчека і його товаришів) не дають ніяких позитивних результатів, а натомість можуть захитати віру серед українців на батьківщині і прихильних нашій справі чужинців у правильність нашої концепції відокремлення від СССР і відновлення суверенної і демократичної української держави, що єдино може забезпечити свободу і кращі умови життя для українського народу.

VI. Вважаючи питання політично - державного й соціяльно - економічного ладу відновленої української держави за питання першорядної ваги, ми повинні, проте ставити наголос у першу чергу на справу визволення України з-під гніту совєтсько - російського імперіялізму й відновлення нашої суверенности. В Україні за 50 років відбулися великі зміни.

(Закінчення буде)

ТУРБОТИ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

Мюнхен. — Після другої світової війни Великобританія поступово скинула з себе „тягар білої людини" (вайт менс борден"), як писав Редіярд Кіплінґ, поет — звеличник „білого імперіялізму". Нація, що мала недавно найбільшу в історії людства імперію, вернулася на свої острови, такі малі простором, що кілька водневих бомб могли б знищити людність цієї країни. Інтерес уряду й громадян Об'єднаного Королівства відходить від далеких заморських країн і обертається „лицем до Европи".

Цю зміну привітали в країнах Европи на заході від залізної завіси. Одначе, ворожість де Ґолля і його пляни стати „гегемоном" в Европі, перегородили шлях для Великобританії до Спільного Европейського Ринку.

Тепер, після відходу де Ґолля на пенсію, в Лондоні сподіваються позитивного вирішення проблеми. І в парляменті і на конгресі Соціялістичного Інтернаціоналу, що 20 червня закінчився в Істборні, за 50 миль від Лондону, провідники Британської Трудової Партії висловлювали надії на недалеке створення Об'єднаної Европи у формі господарської і політичної спілки.

Однак, ці надії охолодила перемога Жоржа Помпіду в президентських виборах Франції 15 червня. Помпіду в передвиборчих промовах говорив, що не слід держати Великобританію за межами „Европи". Але невідомо, яку політику вестиме він як президент.

Великобританія має великі природні багатства (залізні руди, вугілля, добуватиме газ із морського дна), має наукові й технічні кадри в індустрії. Але для англійських виробів потрібний більший ринок, де ці товари можна було б продавати. Платничий баланс Великобританії, не вважаючи на недавню девальвацію фунта, переважно пасивний: ввозиться товарів на більшу суму як вивозиться. Тільки в травні 1969 року експорт товарів із Англії був вищий за імпорт, і це з радістю відзначили уряд і преса.

Якщо оздоровлення англійської економіки поступатиме й далі, то соціялістична партія, що стоїть при владі, може надіятись на перемогу в виборах через два роки. Коли ні, то виборці будуть голосувати за консервативну партію, щоб показала, „що вона уміє"...

Урядові Вільсона доводиться вести тяжкий спір з провідниками робітничих юній з приводу проєкту закону про страйки.

У Великобританії є велике число робітничих спілок, об'єднаних так званим Конґресом Робітничих Спілок. Ця централя не має впливу на окремі робітничі спілки, які в своїх рішеннях самостійні. Тому часто виникають страйки різних спілок, що їх можна було б оминути з поміччю централі і за порадою урядових чинників. Адже не раз бувало, що котрась робітнича спілка, опанована комуністами, почин ала страйк у підприємствах, і це паралізувало виробництво в інших фабриках, бо бракувало тих частин, що їх виробляють члени страйкуючої спілки.

Ці „дикі страйки", без переговорів з працедавцями, без попередження їх, принесли багато шкоди народному господарству Великобританії, де біля четвертини індустрії належить державі (знаціоналізована).

Уряд Вільсона плянує ввести право на страйк у законні межі, щоб від „диких страйків" не руйнувалася економіка країни. І тут колишній „лівий соціяліст" Вільсон та його послідовниця Барбара Касл, міністер праці, — натрапили на опозицію в проводі трейд - юніонів та у власній партії. Тут вилізло шило з мішка: давнє чуття вільного громадянина, що боїться всякого втручання державної влади в його господарські відносини. Мовляв, хочу — працюю, а коли вважаю умови роботи за невигідні, несправедливі, — кидаю роботу.

В проєкті закону про робітничі унії провідники і члени професійних спілок бачать загрозу для вільного розвитку „клясової боротьби" і порушення права людини розпоряджати своєю працею та часом. Проєкт закону Вільсона дискутується в довгих переговорах між урядом і робітничими спілками, і невідомо, чи вдасться цей потрібний в інтересі всього суспільства закон провести через парлямент в 1969 році.

Ситуація на Близькому Сході ,де жевріє іскра, готова запалити нову воєнну пожежу, не сходить з політичної сцени в Великобританії. В Лондоні ніхто не хоче війни між Ізраїлем та арабськими державами, і уряд вірить, що рівновага збройних сил між арабами та ізраїльтянами може забезпечити мир.

Тому в лондонськім парляменті викликала широку дискусію звістка, що уряд Вільсона продав певне число танків арабській країні Лібії. Члени парляменту висловлювали побоювання, що ці танки будуть передані Єгиптові, який уживе їх проти Ізраїлю. І члени парляменту вимагали від уряду, щоб продав таку саму кількість танків Ізраїлю. Можна догадуватись, що про це мала розмову з Вільсоном голова ізраїльського уряду в Лондоні 17 червня. Голда Меїр була на Конґресі Соціялістичного Інтернаціоналу в Істборні і, після розмови з Вільсоном у Лондоні, заявила, що задоволена зустріччю з прем'єром Об'єднаного Королівства.

1-го липня відбудеться церемонія вводу в уряд — інвеститура — наслідника трону Чарлза: він прийме титул „принца Велзу", кельтської країни, що стала провінцією Англії в 1282 р. Король Едвард І надав цей титул синові Едвардові, що після смерти свого батька панував як король Едвард II (до 1327).

XIX-XX віки — доба пробудження „неісторичних націй". Тож і „велші" згадали своє минуле і відроджують

(Закінчення на стор. 3-ій)

Леся Л[illegible]ак

ОСТАННІЙ ЛИСТ

(Пам'яті Людмили Коваленко)

Подзвонив телефон. Відізвався сумною вісткою: вже немає Людмили Коваленко...

Так жалко стало, так якось по-дитячому жалко. Мабуть, таки не звикнути до тієї життьової дійсности, що до кожної людини приходить смерть.

Такий ясний, червневий день, — під вікном сміються ті перші, ті найгарніші троянди, а кімнатою снується смуток. Вона вже їх не бачить — ні червневих троянд, ні сонця, ні своїх книжок, ні своїх записок.

Знаю: прийде листоноша, принесе газету. На першій сторінці буде повідомлення про смерть визначної письменниці, журналістки і громадської діячки. На третій — у чорних обвідках — клепсидри з її йменням... Знаю, багатьом людям буде боляче бачити й читати ці оповістки у чорних обвідках...

І знаю, напевно, знаю ще одне: відтепер, коли братиму щоденник до рук, вже ніколи не знайду на другій сторінці статті Людмили Коваленко. З причин від Неї незалежних. Її праця вже закінчилась...

Ще знаходжу цю останню її статтю, що була надрукована з датою 7 червня тисяча дев'ятсот шістдесят дев'ятого року: „Зустріч з Україною". Мій Боже, тепер, коли її вже немає, це не звучить як заголовок статті. Звучить якоюсь символікою. Ця жінка мабуть таки присвятила ціле своє життя отим зустрічам — конфронтації з нашою батьківщиною та її буттям - боротьбою.

Знаю: письменники, приятелі її, напишуть про неї. Розкажуть і про те її трудне, трагедіями з а л о млюване життя, і про її творчість, і про її спадщину. Коли відходять такі люди, як Вона, багато пригадується, і тоді хочеться скласти подяку за все те, що було ними створене. Знаю, що напишуть про Неї, а я, — я тільки кінчаю листа, якого вже не вишлю, бо до адресата він уже ні дійде...

Листи пишеться не раз до людей, яких аж надто близько не знаємо, зате цінимо їх і дорожимо ними. В уяві немає навіть якоїсь повної, завершеної картини. Є тільки фрагменти. Ось зустріч на З'їзді Журналістів. Висока, достойна пані в чорному. Довгі чорні рукавички. Чому ця дрібна деталь так вбилася в пам'ять? Чи тому, що хтось біля мене шепнув: „Ця пані, що тепер промовляє — це Людмила Коваленко"?

Зразу подумала: „Ах, це ж авторка „Домахи"! Ставили колись „Домаху" на сцені таборового театру в Реґенсбурзі. Яка ж це була сильна, проймаюча річ! Вже стільки років, а не забувається ані дія, ані та остання, фінальна пісня: „а нашому роду — нема переводу"...

Так, фрагменти. Ще один з них — це листок паперу. Адресованого до мене. Писаного червоним олівцем — може на те, щоб яскравіше підкреслити думку? Щоб запротестувати проти книжки, в якій зневажається ім'я українців, українську дівчину. Бо цю книжку дають із шкільних бібліотек читати нашим дітям. А все це наклепи. Скільки наклепів можна терпіти?

Так, це незломна Домаха, це вольова п и с ь менниця Людмила Коваленко бориться за права свого народу...

Подумала: і знов стало менше однією жінкою, яка своє життя піддала під один — зовсім нелегкий закон — закон праці. Праці для нас і для тих, що по нас прийдуть — молодого покоління. Вож скільки труду треба було вкласти в оту енциклопедію для молоді? Це вже не „поетичний розмах", не для приємности, не для вияву своїх творчих ідей — це мозольний труд, щоб зберегти Україну для дітей.

А я збиралася писати до неї листа... Власне, про працю. Що ж — спізнилася. Замість цього прийдеться вирізати з газети чорну клепсидру і покласти її до тієї течки, де лежить писаний червоним олівцем лист з її підписом. І де лежатиме її остання стаття про Україну.

І знову настирлива думка: хто заступить її місце? Хто продовжуватиме її працю?

Це трохи п е с имістична думка, бо таланти й великі громадяни не появляються щоденно. На них треба довго чекати.

Та в цій же хвилині я поправлю себе саму: пані Людмила напевно не хотіла б, щоб я написала до Неї сумного листа! Ані навіть сумного листа про Неї. Вона ж, попри муку особистої трагедії, до останнього моменту зберігала непереможність волі й вітальности. Вона ж не була з тих, що безсило тужать і зневірено захитуються. Вона — у своїй жіночості — таки була борцем.

Ніби далека усмішка: навіть відійшла від нас тоді, коли було ясно, коли цвіли червневі троянди. Неначе після того важкого життя — тихий і промінний був той відхід.

Мені чомусь здається, що жива, енергійна рука в довгій чорній рукавичці робить жест в мій бік: „Не треба сумувати. Ви ж були захопилися, ви ж повірили в пісню Домахи, що „нашому роду — нема переводу"?

Так, пані Людмило, Ви хотіли, щоб ми всі були сильними — може такими, як ваша героїня.

І тому, хоч мені сумно, пані Людмило, я не напишу про Вас сумного листа. Я тільки скажу: ми дякуємо Вам за все, за все...

УКРАЇНЦІ В АВСТРАЛІЇ ВІДЗНАЧАЮТЬ 20-ЛІТТЯ СВОГО ПОСЕЛЕННЯ

Мельборн. — З ініціятиви і заходами Союзу Українських Організацій Австралії випущено нагрудний значок, що його має носити кожний українець — член організованої громади, впродовж 1969 - 70 рр. на грудях. На значку є напис: „Українська Громада Австралії". Його випущено на відзначення 20-ліття поселення українців у тій країні. Перша Українська Громада Південної Австралії постала 15 травня 1949 року. На червень 1970 р. припадає 20-та річниця заснування головного репрезентаційного органу українців у тій країні — Союзу Українських Організацій Австралії. Тижневик „Вільна Думка" з Сіднею повідомив, що в 1970 р. відбудеться Конгрес Українців Австралії.

Василь Волицький

ДЕЩО ПРО РОГАТИН І ПРО РОГАТИНСЬКУ ПРИВАТНУ УКРАЇНСЬКУ ГІМНАЗІЮ

(6)

Юначими думками ми єдналися з українським громадянством Галичини у його боротьбі за виборчу реформу і за український університет у Львові. Боляче переживали смерть студента Адама Коцка в липні 1910 р. і смерть Петра Чорнія навесні 1911 р.[7]). — жертв боротьби за український університет і українську школу. Раділи тим, що український університет буде відкритий 1916 р. і ми по матурі вже будемо в ньому студіювати. Щирою радістю зустріли вістку про втечу зі станиславівської[8]) тюрми „На Дуброві" Мирослава Січинського. Радісно повітали звернений до царського уряду протест Петербурзької Академії Наук проти заборони української мови. Сердечним гнівом палали з приводу ставлених тим же царським урядом перепон у будуванні пам'ятника Тарасові Шевченкові у Києві. Боляче переживали трагедію київського студентства з приводу шикан царської охрани і чорної сотні[9]) під час похорону Лесі Українки в серпні 1913 р. і під час святкувань у березні 1914 року 100-річчя з дня народження Тараса Шевченка.

Нашими зазбручанськими друзями ми гордилися. Бачили в них не тільки праправнуків славних запоріжців ,але передусім тих, що в прямуваннях до Великого єдналися з нами в соборну, „від Кавказу аж до Сяну річки одну нероздільну" націю-державу.

У здійсненні цієї ідеї ми бачили головні цілі і завдання нашого життя.

Немаловажними у цьому питанні були для нас воєнні алярми, що порядком мобілізації, в пізню осінь 1912 р., вирвали з-поміж нас нашого друга-сеньйора Петра Волоса. По трьох або чотирьох місяцях він вернувся, але . . . з лисиною на голові. — „Батерія нашого артилерійського полку була відряджена до Боснії. Під час одного алярму — він, працюючи зі мною у шкільній крамниці, оповідав мені рік пізніше, — я вибіг на артилерійський майдан. В поспіху не встиг вбрати на голову шапку. Довелося пару годин побути на морозі з відкритою головою. Результат: кілька днів пізніше з моєї голови почало випадати волосся цілими клаптями . . ."

Не без інтересу слідкували ми за результатами дипломатичної подорожі кн. Гогенльоге, що взимі 1912 р. в ролі „ангола миру" їздив з Берліну до Петербурґу.

Воєнне відпруження після тієї подорожі, щоправда, наступило, одначе залишилось загадкою, чи те відпруження було успіхом дипломатичного хисту кн. Гогенльоге, чи наслідком викриття у Відні голосної шпигунської афери полковника генерального штабу — Редля, що покінчив самогубством. Можливо, що деякий вплив на те відпруження мало також і те, що у Львові підготовлявся політичний судовий процес проти цареславних русофілів — студента Семена Бендасюка і двох православних священиків — Гудими і Сандовича, вихованців відомого обрусителя Волині, голосного україножера, православного архиєпископа Євлогія. Заарештованих оскаржено в шпигунстві[10]).

Усі знаки й події вказували на те, що війна неминуча. Адже русофільські часописи — „Русское Слово", „Голос Народа", „Прикарпатская Русь" і „Лемко", що виходив у Ланьцуті — були видавані за „пособія" графа Ґеорґія Бобрінського з петербурзького „Галицко-Русского Благотворительного Общества", зовсім не приховували своїх вислуговувань перед Росією, широко розписувалися про „под'яремную Русь" і несвідомих селян деяких околиць[11]) обдурювали теревенями про „один великий русский народ" та про „могущественного русского царя".

Воєнна насиченість росла з дня на день і гостро позначалася на духовості нашої гімназії. Пізнання військової справи ставало конечністю життя. Правда, ми вірили в досконалість австрійської артилерії, у бойову стійкість союзної німецької піхоти, але твердо вірили також, що волю Україні вирішить розбуджена стихія народу, обманеного царськими реформами 1863 року і нездійсненими обіцянками широких свобід у революцію 1905 року.

---

[7]) Петро Чорній, з Чернева Рогатинського повіту, вчився в учительській семінарії у Львові і, доведений до крайности сикатурою вчителя-вшехполяка, — застрелився. З цього приводу проходили на вулицях Львова кількаденні бурхливі демонстрації української середньошкільної молоді.

[8]) Станиславів — тепер Івано-Франківськ.

[9]) Організація москалів-шовіністів.

[10]) Процес проходив під знаком польського позитивізму. З Житомира архиєп. Євлогій вислав, як свідків, аж 6 русских „батюшок", що „доказали" невинність оскаржених, і суд звільнив їх від вини й кари. Не без впливу на хід процесу була русофільська політика Романа Дмовського, відомого провідника „вшехполяків", посла до II Думи, що в ній він очолював Польський клюб.

[11]) У Рогатинщині москвофільським островом було с. Бенківці, що сепарувалося від усього українського. Кільканадцятьох хлопців з того села батьки посилали до утраквістичної, а властиво польської гімназії, що її поляки зорганізували в противагу українській. Її директором був жид. проф. Ціммерман. В 1913-1914 р. найвищою клясою була четверта. Жиди творили в ній більшість учнів. Для бенківських вихованців тієї гімназії старенький парох Бабинець-Долішніх, о. Чировський, зорганізував на приходстві бурсу. Настоятелем був якийсь студент, „русский юноша". До цих бурсаків ми ставилися з погордою.

(Далі буде)

Филядельфійські Гуцули звітують про свою працю

Гуцульське Т-во „Черемош" у Филядельфії, Па., відбуло 18 травня ц. р. свої річні загальні збори в залі Українського Горожанського Клюбу. Збори відкрив та відчитав денний порядок, який збори прийняли до відома, голова Дмитро Сороханюк. Потім, на його заклик, присутні вшанували пам'ять усіх померлих членів Т-ва „Черемош" та всіх гуцулів і любителів Гуцульщини у вільному світі і в Україні на Верховині.

Далі зборами проводила вибрана президія: Д. Василащук — голова, А. Шекерик — заст. голови, Д. Ткачук — секретар.

Зі звітів членів управи було видно, що управа проробила багато гарної і корисної праці. Вона подбала про те, що танцювальна група, під мистецьким керуванням Д. Сороханюка і його помічника Я. Федорійчука, придбала поважну кількість гарного оригінального гуцульського одягу. Якраз тепер ця група готується до своїх танцювальних виступів.

Управа дбала про те, щоб спопуляризувати гуцульський фольклор та релігійно-національні і побутові традиції гуцулів. Для того вона влаштувала кілька імпрез та забав, які мали чисто гуцульський характер.

Управа звертала увагу на молодь. Активними провідниками молоді є Ярослав Федорійчук та Марічка Павлюк. Вони діяли в кожній ділянці громадського та молодечого життя.

Касовий звіт показував, що не зважаючи на те, що товариство мало деяку втрату старших членів через смерть, а тим самим і втрату в членських вкладках та пожертвах, то все таки воно впродовж року дало матеріяльну допомогу — громадським установам, як УККА, Церкві та вислано на пресовий фонд преси і журналів. Також товариство дало скромну допомогу своїм потребуючим членам-гуцулам.

Управа вислала також гроші на живий вінець для сл. п. М. Ломацького, відомого письменника Гуцульщини. Цьогорічні збори рішили перевести збірку серед членів на покриття коштів похорону і на побудову пам'ятника сл. п. М. Ломацькому.

По звітах Управи була жива і ділова дискусія, яка закінчилася тим, що голова Контрольної Комісії Д. Василащук поставив внесення, а його піддержав А. Шекерик, щоб прийняти звіти Управи і уділити їй абсолюторію.

Потім обрано нову Управу: Д. Сороханюк — голова, М. Гаврилюк — заст. голови, Я. Федорійчук — імпрезовий референт, Д. Михайлюк — госп. референт, а Е. Сороханюк і В. Зітинюк — вільні члени управи. До Контрольної Комісії обрано: Д. Ткачук, Д. Кащак і П. Желівців. До Товариського Суду обрано: В. Рурик, А. Ічей і Н. Чорномудяк. До культурно-освітньої комісії обрані: А. Шекерик, І. Гаврилюк та В. Ткачук.

Плян праці відчитав М. Гаврилюк, а Д. Ткачук відчитав привіт і побажання нашим Церквам і Єрархам, українському народові в Україні, а тим самим і гуцулам в Україні і тут у вільному світі, Державним Представництвам в екзилі та всім організаціям, які сприяють українському визвольному рухові та розвиткові творчих сил у вільному світі, а в тому і розвиткові гуцульських творчих сил.

На внесення Д. Василащука збори ухвалили подяку п. С. Пельцові за те, що він у пресі став в обороні селянської ноші.

По вичерпанні денного порядку, переобраний голова Д. Сороханюк подякував за вибір та візвав усіх до єдности й любови та до творчої праці.

Закінчено збори відспіванням „Не пора".

Дмитро Ткачук

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

ТУРБОТИ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

свою мову, культуру, традиції. Деякі патріоти Велзу протестують проти інвеститури Чарлза, бо це їм нагадує завоювання їхнього краю „сайсами" (так вони звуть англійців). Наслідник трону Чарлз мусів їхати до Велзу і вчитися в університеті велшської мови. Поводився він тактовно і цим збудив до себе симпатії серед місцевого населення. Можна думати, що церемонія інвеститури пройде спокійно. Однак уряд уживає заходів, щоб забезпечити учасників церемонії проти будь - яких небажаних інцидентів.

Можна вважати, що є патріоти Велзу, які, хоч і взадують колишнє обмеження мови і прав своєї країни лондонським урядом, будуть задоволені, що церемонія інвеститури притягне увагу всього світу. Очевидно, до Велзу злетяться з різних країн туристи, а з ними прийдуть і гроші для готелів та місць розваги. Бувши провінцією Об'єднаного Королівства, мешканці Велзу матимуть сатисфакцію, що в світі їх національне ім'я не забулося.

Це нагадує мені пригоду, що сталася 1828 року: Цар Микола I звелів викинути дещо із свого титулу — „Государь Великія, Малыя и Бѣлыя Россіи" і назвав себе — государем „всея Россія". Наші українські патріоти того часу протестували проти цього порушення традиції прозою і навіть віршами...

Viator

У 25-РІЧЧЯ ГЕРОЙСЬКОЇ СМЕРТИ

ОЛЕГА КАНДИБИ-ОЛЬЖИЧА

буде відданий

ПОКЛІН ЙОГО ІДЕЯМ

в Українській Оселі ім. Ольжича в ЛИГАЙТОНІ, Па.

в неділю, 6-го липня 1969 року

о год. 3-ій по пол.

В Поклоні виголосить головне слово ЯРОСЛАВ ГАЙВАС. В мистецькій частині виступить український хор з Олифанту.

Тогож дня, після Служби Божої, буде відправлена в каплиці оселі, о год. 12:30, Всч. Священством обох українських віровизнань

ПАНАХИДА

ЗА СПОКІЙ ДУШІ ОЛЕГА ОЛЬЖИЧА

До участи в тих святкуваннях запрошує ВШ. Українське Громадянство

КОМІТЕТ ПОКЛОНУ ІДЕЯМ ОЛЬЖИЧА

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

Наукове Засідання

ПРИРОДНИЧОГО ВІДДІЛУ АКАДЕМІЇ

Доповідь — Проф. д-р Олена Іванівна Савицька (Департамент Хліборобства в США, Salinas, Calif.): „Міжнародний генетичний Конґрес в Токіо в серпні місяці 1968 р. і враження від подорожі по Японії.

Доповідь буде ілюстрована.

Засідання відбудеться в суботу, 28-го червня 1969 р. о 6-ій год. веч. в приміщенні Академії, 206 Вест 100-та вул., Ню Йорк, Н. Й.

Федеральна Кредитова Кооператива „САМОПОМІЧ" в НЮ ЙОРКУ

Оплату за побут в літньому таборі для четверо дітей незаможних батьків покриємо.

Подання просимо вносити через Нюйоркську Станицю Товариства Пласт і СУМА — УПРАВА

Лемко-Союз у США і Канаді

запрошує широку Українську Громаду любителів мистецтва на

КАРПАТОРУСЬКИЙ ФОЛКЛЬОРНИЙ ФЕСТИВАЛЬ

що відбудеться 5 липня 1969 року в Лемко-Парку, Монро, Н. Й.

В мистецькій програмі Фестивалю виступлять: солісти Піддуклянського Українського Народного Ансамблю з Пряшева Марія Мачошко і Рудольф Смотер; Український Хор Леонтовича з Ню Йорку; Ансамбль „Глінка" з Пассейку; Руський Фолкльорний Ансамбль св. Иоанна з Спрінг Валлі, Н. Й.; Фолкльорна Група „Карпати" з Йонкерс, Н. Й.; Лемківська Народна Оркестра з солістами співу Івана Гоча з Торонта, багато інших гуртків художньої самодіяльності і окремих мистців.

Початок мистецької програми о год. 2:30 по пол.

Вечером НАРОДНЕ ГУЛЯННЯ при оркестрі ІВАНА ГОЧА

Звертаємося до широкої Української Громади з закликом прибути на цей Фестиваль.

М. Савчак, гол. організатор Фестивалю

У Ст. Бавнд Бруку поховали Людмилу Івченко

Ст. Бавнд Бруку, Н. Дж. (ід) — Дня 21-го червня тут відбулися похорони визначної нашої письменниці, журналістки та громадської діячки сл. п. Людмили Коваленко - Івченко. Св. Літургію відправили Владика Мстислав з вищим духовенством, диконував о. прот. В. Поліщук. Співав місцевий церковний хор. При кінці Владика у зворушливих словах попрощав Покійну. Над відкритою могилою прощали Покійну: протопресв. о. Селепина, о. прот. Гулей, пані - матка О. Селепина від Об'єднання Укр. Правосл. Сестрицт, проф. Д. Горняткевич від УВАН, ред. Гр. Костюк від „Слова", пані Ст. Пушкар від СФУЖО. Піснею „Видиш брате мій" прощали Покійницю, що спочила біля своєї доньки Лесі, трагічно померлої в Мюнхені. Під час традиційної тризни що нею проводила пані О. Селепина промовляли: о. Ярош з Пітсбурґа, о. мітрат Форостіль, о. архимандрит Іванюк, пані д-р К. Кахно від Укр. Золотого Хреста, Владика Олександер від Шкільної Ради Консисторії УПЦ, інж. А. Мілянич від Пластової Організації, ред. І. Дурбак (СУЖА), учитель Теслевич, мґр. І. Костюк від укр. організацій Трентону, пані Оля Заліско від Сестрицтва, пані Віра Драч - співробітниця Покійної. Владика Мстислав розказав про велику працю Покійної як голови Укр. Червоного Хреста в Києві в рр. 1941-42. Вона була одинокою жінкою, членкою Консисторії та Митрополичої Ради УПЦ, зорганізувала Об'єднання Укр. Православних Сестрицтв та очолювала його. Представниці Сестрицт обіцяли допомогти у виданні останньої праці Покійної — Енциклопедії Української Молоді, жертвуючи поважні суми на ту ціль. Передчасна смерть Покійної викликала глибокий жаль у всіх, що її знали, поважали, цінили та любили за її незвичайно жертвенну працю для рідного народу. Вона була надхненням для багатьох великих починів їх довершити обіцяли її найближчі співробітниці із Сестрицтв Укр. Православної Церкви в Америці.

В 40-ИЙ ДЕНЬ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

ОСТАПА ОЛІЙНИКА

буде відправлена

ПАНАХИДА

ЗА СПОКІЙ ЙОГО ДУШІ

в неділю, 29-го червня 1969 року

о год. 12-ій дня в ЦЕРКВІ СВ. ВОЛОДИМИРА

160 West 82nd Street, New York, N.Y.

Горем прибиті: БАТЬКИ і РОДИЧІ ПОКІЙНОГО

У глибокому смутку повідомляємо Рідних і Знайомих, що в понеділок, 23-го червня 1969 р., по довгій і важкій недузі, прийнявши Найсвятіші Тайни, відійшла у Вічність на 82-му році трудолюбивого життя наша Найдорожча

МАМА, ТЕЩА, БАБЦЯ, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

ІВАННА ЛЕМЕХА

вдова по службовику Окружного Суду в Станиславові.

ПАНАХИДА буде відслужена в похоронному заведенню П. Яреми при 7-ій вул. в Ню Йорку в четвер, 26-го червня 1969 р. о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН відбудеться в п'ятницю, 27-го червня 1969 р. о год. 10-ій ранку з похоронного заведення до церкви св. Юра, а опісля на цвинтар Gate of Heaven в Йонкерсі, Н. Й.

Горем прибиті:

РОСТИСЛАВА — донька з мужем д-ром ТЕОДОЗІЄМ ГАСІЦЬКИМ
ОКСАНА — донька з мужем ЄВГЕНОМ ЛУЦЬКИМ
ВІРА — донька в Україні
ВОЛОДИМИР — брат з дружиною в Україні
ЮРІЙ з дружиною ІРИНОЮ, ІГОР, ТЕТЯНА, СВІТЛЯНА, БОРИС і МАРКО — внуки
МИРОН, ЯРОСЛАВ, ОРЕСТ — братанки

О. Л. — 39-26 65th St., Woodside, Queens, N.Y.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в понеділок, 16-го червня 1969 року, відійшов у Вічність на 77-му році життя, прийнявши Найсвятіші Тайни

наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДУСЬ і БРАТ

бл. п.

ВАСИЛЬ КРИВОУС

б. поручник УСС, довголітній учитель Рідної Школи і Учительської Семінарії в Рогатині, б. голова Об'єднання Українських Педагогів в Торонті, бл. диригент хору в церкві МБНП в Торонті, директор Рідної Школи УНО — місто Торонто.

ПАНАХИДИ були відслужені в понеділок і вівторок, а ПОХОРОН відбувся в середу, 18-го червня 1969 р. з катедри св. Посафата на цвинтар „Проспект" в Торонті.

В глибокому смутку:

дружина КАТРЯ з Родиною

Подаємо сумну вістку б. Маслосоюзникам, Кооператорам, Друзям та Знайомим, що дня 6-го червня 1969 р. у Честері, Па., відійшов від нас у Вічність

бл. п.

АТАНАС КОБРИН

бувший кооператор, молочарський техник, директор Районової Молочарні, відтак організатор Маслосоюзу та неструджений працівник при економічному двигненні українського села.

ПОХОРОН відбувся дня 9-го червня 1969 р. в Честері, Па.

Нашому Незабутньому Другові ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ!

Родині пересилаємо наше щире співчуття.

БРАТСТВО МАСЛОСОЮЗНИКІВ

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Романа Назаревича

нашого Найдорожчого Вуйка, б. хорунжого Українських Січових Стрільців на Катедру Українознавства при Гарвардському Університеті зложили 20.00 долярів

Марія і Яків НЕСТЕРУКИ

У ДЕВ'ЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

Пластуна-Юнака

ІГОРЯ ВОЛОДИМИРА ЛЕВИЦЬКОГО

що був утоплений в ріці Вискансин у пластовому таборі „Великий Луг" 28-го червня 1960 року, враз з іншими п'ятьма юнаками:

КУРИЛЯК Орест — НИКОРОВИЧ Орест
КУЧМА Роман — ПРИПХАН Юрій
ШЕРЕМЕТА Олег

буде відслужена

в НЕДІЛЮ, 29-го ЧЕРВНЯ 1969 р. год. 10 рано

ПАНАХИДА

в Православній церкві СВ. МИКОЛАЯ в МІННЕАПОЛІСІ, Мінн.

У СПІЛЬНІМ СПОМИНАННІ ВСІХ ЗАГИНУВШИХ ЮНАКІВ.

Всіх знайомих і приятелів запрошує:

протопресвитер Д-р ВОЛОДИМИР ЛЕВИЦЬКИЙ, батько і родина

— В. Й. П. —

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 25-го квітня 1969 року відійшов від нас у Вічність

наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п. інж. КОРНЕЛЬ НІЗЮК

В днях безмежного горя і втрати, багато наших Рідних, Приятелів і Знайомих поспішили з духовою піддержкою для нас, з висловами широко співчуття, за що цією дорогою складаємо нашу найщирішу подяку.

В першу чергу сердечно дякуємо Всеч. о. сов. П. Лялинові і о. М. Ревтюкові за відправлення Парастасу в похоронному заведенні.

Зокрема щира подяка о. сов. П. Липинові за відправлення Заупокійної Служби Божої і похоронних обрядів, за теплі прощальні слова в церкві св. Духа і за відпровадження Покійного на Вічний Спочинок на Український Католицький Цвинтар на Факс Чейсі.

Щиро дякуємо ВП. Панам: інж. Шевченкові, проф. Д. Мінчакові і інж. Яцкевичеві за прощальні слова в похоронному заведенні.

Особлива подяка п. інж. З. Кохановському, за зворушливі слова над могилою, якими попращав Покійного від Товаришів Зброї і віддав Йому останній військовий салют.

Дякуємо всім Жертводавцям, які зложили пожертву на Український Католицький Університет в Римі, замість квітів на могилу Покійного.

Щира подяка Відділові Товариства Українських Інженерів у Филядельфії за вислови співчуття і пожертву на Фонд Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті.

Всім Організаціям і Товариствам, Родині і Знайомим, які особисто чи листовно висловили нам співчуття, прислали квіти і склали пожертви на Служби Божі та добродійні цілі для вшанування пам'яті нашого Найдорожчого Покійного — щире від нас Спасибі.

Дякуємо похоронному заведенню П. Канєвського за взірцеве переведення похорону.

Хай ласкавий і милосердний Господь винагородить стократнь. Всім, що віддали останню прислугу Покійному, а нам облегшили наше горе.

НАДІЯ — дружина
БОГДАНКА — донька з Родиною
ІГОР — син з Родиною

З діяльности філії ОДУМ-у в Міннеаполіс-Сейнт Пол

Після відновлення філії ОДУМ-у в Міннеаполісі-Сейнт Пол що-суботи відбуваються тут заняття з Юним ОДУМ-ом та щонедільні сходини старших одумівців. 11-го вересня 1968 року під час святкування Українського Дня в Міннесоті філія влаштувала виставку самодіяльности філії та велику фотоілюстрацію з відпочинкового табору ОДУМ-у. 29 вересня одумівці влаштували чайний вечір для ширшого громадянства. На вечорі висвітлено фільми з табору ОДУМ-у та з зустрічі ОДУМ-у ЗСА й Канади, на яку, не зважаючи на велику віддаль, їздило до Ню Йорку, на оселю ОДУМ-у, десять членів філії.

6 жовтня велика група одумівців вибралася на прогулянку до однієї з приміських фарм, де вони їздили на конях, а юні одумівці катались на возі з сіном.

З ініціятиви батьківського комітету ОДУМ-у, починаючи з жовтня, для старших одумівців Дарія Лиса провадила курси балевих танців. У грудні великий приятель ОДУМ-у д-р М. Міщенко прочитав доповідь на тему „Наркоманія": вияснив одумівцям небезпеку від вживання наркотиків та алькоголю.

29 грудня в філії відбулися річні загальні збори. До нової управи вибрали таких осіб: голова Марія Міщенко, Василь Булавицький — заступник голови, Маруся Семенюк — секретар, Олександер Товстоп'ят — скарбник, Анатолій Медяник — спортовий реф., члени — Віктор Вовк і Оля Товстоп'ят.

31 грудня ОДУМ влаштував зустріч нового року, а на Різдвяні свята ходив з колядою. У святі Державности України від ОДУМ-у Василь Булавицький прочитав проклямацію міського уряду з нагоди Дня Незалежности України, у художній частині виступала з деклямацією Ліля Хоролець. В січні на запрошення ОДУМ-у генерал Василь Филинович прочитав доповідь про Визвольну Боротьбу українського народу.

В лютому місяці члени ОДУМ-у вибралися на прогулянку до одного з місцевих парків їздити на санках. 23 лютого з ініціятиви ОДУМ-у відбуто свято героїв Крут. В ньому взяли участь молодечі організації: ОДУМ, Пласт, СУМА і МУН. Реферат прочитав член ОДУМ-у Олександер Товстоп'ят. У мистецькій частині від ОДУМ-у деклямувала Ліля Хоролець, та тріо бандуристок — сестри Галя, Тетяна і Ела Вовк в супроводі співу Аркадія Сингаївського, Віктора Вовка та Анатолія Медяника. Цей одумівський секстет виступав перед ширшою публікою вперше.

Філія розпочала підготовку до відпочинково-літнього табору, що відбудеться від 13 до 26 липня в Сіблей Стейт Паркові. З тієї нагоди видано газетку „Табір ОДУМ-у Міннесоти", яку прикрашає понад 30 фотографій з таборового життя ОДУМ-івського табору в 1968 році.

Нова виставка ОМУА

Головна Управа Об'єднання мистців українців Америки призначила день 14 грудня ц. р. на відкриття нової, 16-ої з черги, виставки образотворчого мистецтва, що триватиме до 28 грудня ц. р., в ґалерії Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку. Щорічні виставки репрезентують громадянству цілорічну творчість членів ОМУА і не - членів, гостей - мистців, у її найкращих зразках. Головна Управа апелює до колеґ — присилати для розгляду жюрі свої найкращі образи, графіку й скульптури, без обмежування тематики й стилю, аби на високому мистецькому рівні.

Половина грудня — це ще далекий термін і дехто може дивуватися, чому вже тепер писати про це. Але приготування до такої виставки вимагають довшого періоду не тільки для мистців, а й для організаторів виставки. Наприклад, відомо, що задля виготовлення каталогу у гарному технічному виконанні, з багатьма ілюстраціями, треба найменше кількох тижнів, і тому треба заздалегідь передати пропоновані на виставку експонати. Кожний мистець може виставити не більше, як чотири свої твори. Оплата виносить 5 долярів від твору для членів ОМУА, а 8 долярів для не-членів (гостей). Кожний учасник платить при доставі творів за таку їх кількість, яку бажає виставити, хоч би дав до розгляду жюрі більше число творів, і без огляду на вислід жюрі. Оплата за репродукцію в каталозі виносить 10 долярів. Ця оплата буде повернена, якщо жюрі не знайде відповідного до репродукції твору мистця. Оплату треба дати при доставі або вислати на адресу секретаря ОМУА. Неоплачених творів жюрі не буде розглядати. Мистці, члени ОМУА, повинні вирівняти при цій нагоді свої залеглості у членських внесках.

Принесені експонати буде відбирати секретар ОМУА тільки в суботу, 18-го жовтня 1969 р., від год. 12-ої пол. до 8-ої веч. в домівці ОМУА, 149 2-га евеню в Ню Йорку. Пізніше доставлених творів не будемо брати до уваги. Праці, прислані поштою або експресом, мусять бути згори оплачені, бо ОМУА не буде покривати оплат за посилки або мито. Їх треба слати на адресу секретаря ОМУА:

Bohdan Wasylyshyn
41-61 70th Street,
Woodside, N. Y. 11377
Tel.: HI 6-6319

У неділю 19-го жовтня буде засідати жюрі виставки. Склад жюрі, вибраний Загальними Зборами ОМУА, такий: Д. Горняткевич, Л. Кузьма, А. Малюца, П. Мегик, М. Черешньовський; заступники: П. Андрусів, В. Ласовський.

Після закриття виставки треба буде відбирати експонати в суботу 3-го січня 1970 р., від год. 12-ої пол. до 8-ої веч. в домівці ОМУА. За експонати, не відібрані того дня, ОМУА не бере ніякої відповідальности. Експонати, прислані поштою або експресом, будуть в можливо найкоротшому часі відіслані.

15 проведених уже мистецьких виставок, зорганізованих Головною Управою нашої організації, це поважний мистецький дорібок. З гордістю українські мистці в Америці читають чи слухають інколи завваги, що з-посеред усіх діячів української культури у вільному світі образотворчі мистці найактивніші. Не йдеться про кількість, а про якість. Відомо, що між українськими малярами й скульпторами є люди дійсно високої кляси, є вже теж поважні таланти між молодшими й навіть наймолодшими колеґами, що їх наша організація також приєднує до зорганізованого гурту. Є всі дані сподіватися, що ця нова виставка ОМУА також стоятиме на високому рівні, дасть велику насолоду глядачам і нову спонуку мистцям не припиняти своєї творчої праці.

Богдан Василишин
секретар Головної Управи ОМУА

Шикаґо, Илл.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 2-го ВІДДІЛУ ОДВУ ІМ. О. ОЛЬЖИЧА

У суботу 17 травня ц. р. відбулися в Чикаґо Загальні Збори 2-го Від. ОДВУ ім. О. Ольжича. На зборах були члени 15-го Від. ОДВУ ім. Ю. Вассияна, бо шляхом узгіднення рішено: всі члени 15-го Від. ОДВУ ім. Ю. Вассияна включаються до 2-го Від. ОДВУ ім. О. Ольжича, а фірму „15-тий Відділ ОДВУ ім. Ю. Вассияна" перебирає новозорганізований Від. ОДВУ з молодших осіб, на чолі з проф. Куропасем М.

Збори відкрив голова 2-го Від. ОДВУ Юринець Юліян, вітаючи численних присутніх, висловлюючи при цьому надію, що з'єднені два Відділи ОДВУ є запорукою, що наша діяльність в цім діловім році буде завершена бажаним успіхом.

Зборами проводила Президія: голова інж. Куропась С., секретарював Маланчук С.

За Управу 2-го Від. звітували: голова Юринець Ю., касир Патуляк Петро і секретар Ступа А. За 15-тий Від. ОДВУ звітував інж. Дачишин Ю., за Комітет з нагоди 40-ліття ОДВУ звітували його голова інж. Дачишин та фінансовий секретар Лаба М.

Звітодавці наголошували активну діяльність ОДВУ в минулому році, підкреслюючи при цьому надзвичайно вдалу імпрезу, получену з бенкетом з нагоди 40-ліття ОДВУ.

В дискусії забирали слово: д-р Гасцький, інж. Куропась, Іванів А., інж. Бережан, Кузик Л., д-р Міськевич, Юринець Ю. та ін. присутні. Дискусія проходила в дружній атмосфері та охоплювала діяльність ОДВУ на внутрішньому і зовнішньому секторах. По відношенні діяльности ОДВУ на відтинку зовнішнім між членством виявився поділ думок: одні дотеперішню діяльність схвалювали, другі — не уважали її успішною. Цікава дискусія відносилася не тільки до льокальної зовнішньої діяльности ОДВУ, але дискутанти порушували її з аспекту крайового значення.

Після дискусії та уділення абсолюторії уступаючій Управі, вибрано нові керівні органи 2-го Відділу ОДВУ в такому складі: голова інж. Дачишин Ю., заступник голови Юринець Ю., секретар Маланчук С., Патуляк П. — касир, д-р Гасцький А. — реф. зовнішніх зв'язків, Іванів А. — реф. суспільно - громадських справ, Лаба М. — фін. реф., Боксар Ю. — господарський реф., мґр. Ленчицький — орг. референт, і члени управи Кузик Л. і Ступа А. Контрольна Комісія: інж. Бережан В., мґр. Павліш І., дир., Попадюк В. Товариський Суд очолив інж. Куропась, а до його складу ввійшли: інж. Артюшенко Ю., ред. Панасюк М., д-р Міськевич Б., Гарасовський О. і д-р Дуб О.

Загальні Збори доручили новообраній Управі негайно почати підготову акцію до Здвигу з нагоди 40-ліття ОУН, який відбудеться в днях 1,2 і 3-го серпня в Дітройті. Після Зборів відбулася товариська вечірка, господарем якої був уже новий голова 2-го Відділу ОДВУ інж. Дачишин Ю.

Н. Н

Закінчення дитячого садка школи св. Юра в Ню Йорку

Здається, що найголовнішим завданням української еміґрації в ЗСА є зберегти нашу молодь від асиміляції. Це важливе завдання мають виконати наші церкви, батьки, молодечі організації, українські школи. Виховує молодь школа св. Юра в Ню Йорку, яка за довгі роки випустила тисячі молоді. Частина її вже знаходиться на відповідальних позиціях в американській індустрії і в наукових установах. Приємно відмітити, що ця молодь добре працює і в своїх організаціях, як Пласт, СУМА й ін.

Праця оо. Василіян, Сестер і учителів не йде на марно. Батьки і українська громада Ню Йорку їм дуже вдячні за те, що вони так віддано працюють для дітей майбутнього нашої країни і української громади.

Виховання молоді у Школі св. Юра, починається у дошкільному віці. Дитячий Садочок є невід'ємною частиною народної школи. У шкільному садочку діти призвичаюються жити у гурті, привикають до дисципліни і обов'язку. Вони навчаються рідною мовою молитов, пісень, писати, також малювати, рахувати. Успіх тих перших кроків дітей залежить великою мірою від виховника. Садочок Школи св. Юра в Ню Йорку у тім випадку дуже щасливий, бо має улюблену вчительку п. Аполонію Книш, надзвичайно доброго педагога. Діти її дуже респектують і люблять. Вона вчить і приголубить, дисциплінує і розвеселить, а часами й сльозинку на невинному дитячому личку витре, і до серця пригорне. Пані Книш для них є немов мамою.

Цьогорічне закінчення Садочка школи св. Юра відбулося в суботу 7 червня. Наші школярики попisувалися із того, що навчилися. Авдиторія школи була виповнена батьками, бабусями, дідусями, сестричками, братчиками і приятелями. Відкрилась заслона і на гарно вдекорованій сцені, що зображала галявину у лісі, ми побачили наших школяриків. Вони власними силами поставили сценку „Хай живе школярський вік", що її написала і підготовила учителька А. Книш. Діти в ролях дівчаток, хлопчиків і перебрані за зайчиків, білочок, песика і пташенят надзвичайно гарно вив'язувалися із своїх завдань. Деклямації дітей і спільні рецитації були дуже добре виголошені. Пісні „Пішли діти в ліс гуляти", „Гоп, за гопом", „Літала сорока", „Веселімся, заспіваймо" і „Машерують вліво, вправо" були виконані всіма учнями садка. Діти гарно і добре співали українських пісень.

Музичне оформлення для сценки дав д-р Ігор Соневицький, великий приятель української дітвори і молоді, акомпаніювала учениця 7-ої кляси школи св. Юра Оксана Сидоряк.

Зворушливим був урочистий похід дітей в тогах. Вони з повагою під звуки музики промаршували довкола авдиторії у ставилися рядочком на сцені, очікуючи хвилини, коли їх закличуть відібрати свої „дипломи". Після відспівання дітьми молитви „Вселаскавий Боже" о. Иосафат Кузьмяк, ЧСВВ, парох Церкви св. Юра в Ню Йорку, виголосив святочне слово до дітей і батьків. Він згадав, що школа св. Юра перебрала на себе велике завдання виховання нашої молоді. Після того роздав дітям „дипломи", викликаючи кожного „ґрадуанта" окремо.

Цього року закінчили садочок діти: Барна Івась, Богачевська Анна, Вархоля Христя, Вербовський Зенон, Весоловський Михась, Галів Леся, Ганкевич Юрко, Дрогобицька Маруся, Загаляк Таня, Землян Наталя, Івашків Марта, Ірча Сузі, Кекіш Уляна, Кордуба Роман, Крайник Андрій, Лопадинська Дана, Неклевіч Лорі-Ен, Немцек Михась, Поритко Таня, Ринчак Александра, Семців Богдан, Сусь Славко, Томашевська Марія, Туринська Ірочка, Хемич Роксана, Черник Ігор, Шуль Ірена, Ярема Марія.

Після роздачі „дипломів" діти зложили подяку Всч. Отцям, Преп. Сестрам і своїй улюбленій учительці п-і А. Книш, якій діти передали кошик квітів.

Це гарне свято закінчилося піснею „Школо, моя мамо". Під звуки музики діти відмаршували із сцени. Перший крок у здобутті знання вже за ними. Тепер їм належать вакації. Перед ними є обов'язки. Вони мусять далі здобувати знання, щоб колись зайняти відповідне становище в суспільстві. Вони також мусять вивчати українську мову і культуру, бо вони є невід'ємною частиною української нації.

Євгенія Івашків

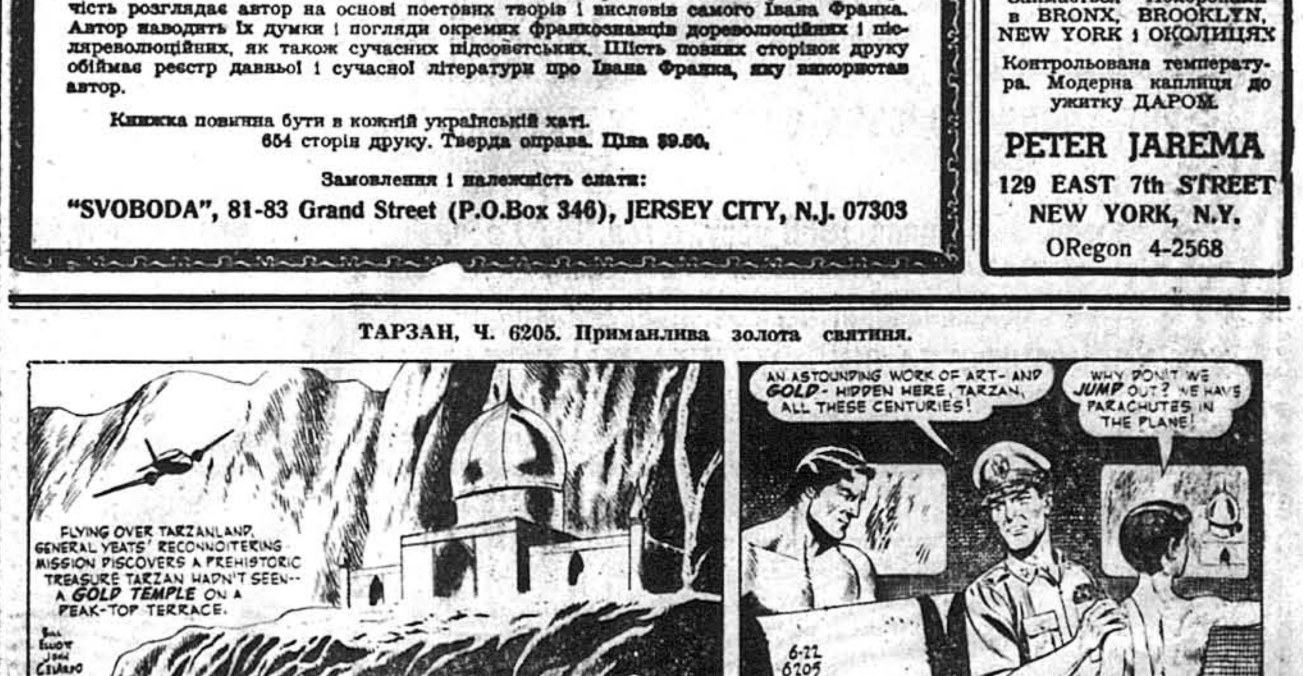
В АРГЕНТИНІ ВІДКРИЛАСЬ ШКОЛА УКРАЇНСЬКОГО ЦЕРКОВНОГО СПІВУ

Буенос Айрес. — В дусі постанов Ватиканського Собору, Екзарх Української Католицької Церкви в Арґентині, Владика Андрій, дав розпорядження відкрити в Буенос Айресі Школу церковного співу. Її вже відкрито при катедрі св. Покрови, керівником Школи призначено диригента катедрального хору В. Василика. У „Віснику" Екзархату з червня ц. р. сказано, з турботою про збереження і плекання неоціненого скарбу — церковних українських співів, наступне: „Окрім семінаристів і сестер, матимуть нагоду вчитись і світські люди, зокрема старша молодь, щоб збагатити свою духовість скарбами українських церковних напівів, що були джерелом надхнення для наших композиторів, щоб опісля брати активну участь в урочистому співі на Богослуженнях. У школі Церковного Співу даватиметься також загальне літурґійне навчання".

ВИЙШЛА НОВА ПЛАТІВКА „ПІСНІ З УКРАЇНИ"

Мюнхен. — На німецькому ринку з'явилася нова довгограйна платівка під назвою „Lieder aus der Ukraine", наспівана відомим солістом-баритоном Михайлом Мінським. На ній записані українські народні пісні та ще декілька пісень сучасних українських композиторів із України. Німецьке видавництво подало на обкладинці короткі відомості про М. Мінського, зазначаючи його українське походження, та на самій платівці допустилось помилково напису „Пісні з-над Дону". М. Мінський ще 10 років тому написав „Кантату" на смерть Провідника ОУНр сл. п. Степана Бандери, але й до цього часу не може зреалізувати задуму видати її на окремій платівці, про що згадував „Шлях Перемоги" з 11 травня ц. р.

ТАРЗАН, Ч. 6205. Приманлива золота святиня.

Летючи понад країною Тарзана, розвідувальна місія генерала Їтса відкриває праісторичний скарб, що його не бачив Тарзан — золоту святиню на самому шпилі тераси.

Подивугідний твір мистецтва — і золотий — скритий тут, Тарзане, почерез всі ці сторіччя.

Чому ми не вискакуємо! Миж маємо парашути в літаку!